

Arrest

nr. 189 762 van 14 juli 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 20 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. J.P. LIPS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Indische nationaliteit te bezitten en moslima te zijn. Uw ouders en u steunden jarenlang de Congress partij. De voorbije jaren was u lid van de Aan Admi partij. Samen met uw ouders en broers woonde u eerst in Delhi en later in Bangalore. In 2011 huwde u met de Britse I.I.B. en verhuisde u met hem naar Barodi (Gujarat). In India kwam u op voor de rechten van minderheden. Door uw activiteiten als activist en als moslim werd u gepest en gefolterd door de overheid en de mensen van BJP (Bharatiya Janati Party).

U behaalde meerdere universitaire diploma's. Een van de universiteiten pestte u door te beweren dat uw mark sheet zoek was. Uiteindelijk hebt u uw diploma verkregen.

Uw Britse echtgenoot had een eigendomsconflict met zijn familie in Gujarat. Uw schoonfamilie, die werd beïnvloed door BJP, diende klachten in tegen uw echtgenoot.

In 2011 heeft iemand uw echtgenoot gebeld met de mededeling dat u moest stoppen met uw sociale activiteiten of dat ze u anders zouden vermoorden. Uw echtgenoot stuurde hierop een brief naar de hoogste police officer. De politie ondernam geen actie.

In hetzelfde jaar werden u en uw man geslagen door F.G., die actief is in vrouwenhandel. U en uw echtgenoot raakten hierbij gewond.

In 2012 gooiden kinderen uit de buurt stenen naar uw huis. Er ontstond een discussie en een gevecht met de moeders. U werd aangehouden nadat u ervan werd beschuldigd de kinderen en hun moeders te hebben geslagen. De politie pakte u hardhandig aan. U bleef een nacht in de cel en kwam de volgende dag vrij op borg. U verhuisde naar andere plaatsen en verstopte zich in uw huis.

Toen u een speech gaf in Bangalore gooiden er werkers van BJP met stenen naar u. De politie kwam tussenbeide om u te beschermen.

De mensen van BJP staken uw brommer in brand. Ze planden ook het huis van uw gezin in Bangalore in brand te steken. Een politicus die bevriend is met uw broer kwam tussenbeide en kalmeerde de personen in kwestie.

In Barodi probeerde men u en uw echtgenoot te vergiftigen.

Op een dag belde een neef van uw echtgenoot om rundsvlees aan te bieden uit zijn slagerij. Uw echtgenoot weigerde omdat hij wist dat ze de politie konden informeren en ze hem onderweg konden onderscheppen met het vlees.

Toen u eind 2015 ging stemmen bij de lokale verkiezingen bleek uw naam niet op de lijst te staan. De verkiezingscommissie controleerde de lijst en besloot dat u kon stemmen. U bracht uw stem uit. U en uw echtgenoot werden aangevallen in het stemkantoor. U diende hierop een verzoek tot actie in bij de inspecteurgeneraal van de politie en verhuisde met uw echtgenoot naar zijn appartement in Mumbai.

U verliet India op 10 december 2015 samen met uw echtgenoot met een vlucht van Mumbai naar Stockholm. U reisde met uw paspoort en met een Belgisch toeristenvisum. Bij aankomst in Stockholm vroeg u een residence card aan. In Zweden kreeg u ruzie met uw echtgenoot. Uw man ging naar het Verenigd Koninkrijk om medische redenen. Na zijn vertrek vroeg u asiel aan in Zweden. Via de Dublinprocedure reisde u op 28 september 2016 naar België, waar u op 29 september 2016 asiel aanvraagde.

U vreest te worden vervolgd door de overheid en de BJP. U meent dat eerste minister Narendra Modi u wilt elimineren.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, huwelijksaktes, uw rijbewijs, vliegtickets en een handgeschreven brief van uzelf.

Daarnaast legde u kopieën voor van de volgende documenten: uw asielaanvraag in Zweden, de reservatie van uw vlucht van Zweden naar België, paspoortpagina's van uw echtgenoot, de Persons of Indian Origin Card van uw echtgenoot, een bewijs van uw adres, een e-mail aan de Zweedse autoriteiten, een e-mail aan de Bardoli muslim association, 3 krantenartikels, 2 medische documenten over uw echtgenoot, een appreciation letter, 2 brief aan de inspecteur-generaal, een bewijs van uw eigendommen, een foto van uw gebroken been, 11 e-mails aan politici, 3 documenten over de universiteit, uw curriculum vitae, 16 foto's.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen, van de elementen in uw administratief dossier alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst dient besloten te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3, of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 01 juni 2012 werd India vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U heeft dit evenwel niet gedaan.

Ten eerste merkt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op dat uit uw verklaringen en uw documenten blijkt dat u in december 2015 in eerste instantie naar Europa bent gekomen om redenen die geen verband houden met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw land van oorsprong. In het gehoor op het CGVS gaf u immers zelf aan dat u om toeristische doeleinden een Schengenvizum had aangevraagd en dat u en uw Britse echtgenoot met name de 25 Europese landen wilden bezoeken (gehoorverslag CGVS, p. 4). Bovendien verklaarde u dat u na aankomst in Zweden een residence card had aangevraagd omdat u zich in dit land wilde vestigen met uw eigen financiële middelen (gehoorverslag CGVS, p. 8). Dit migratiemotief wordt bevestigd door de Zweedse documenten en door de e-mail van uw echtgenoot met datum 12/01/2015 (zie groene map), waaruit blijkt dat u al een jaar voor uw vertrek naar Europa plannen maakte om in Zweden een business op te starten. De informatie in deze e-mail tast de geloofwaardigheid van de door u beschreven directe vluchtaanleiding in december 2015 dan ook reeds in ernstige mate aan. Deze opeenvolgende vaststellingen doen vermoeden dat u India om andere redenen en in andere omstandigheden hebt verlaten dan diegene die verder in het gehoor op het CGVS door u werden aangehaald.

Ten tweede doet uw laattijdige asielaanvraag in Zweden ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees. U verklaarde dat u in mei 2016, meer dan 5 maanden na aankomst in Zweden in december 2015, asiel had aangevraagd omdat uw echtgenoot was vertrokken en u zelf geen inkomen had (gehoorverslag CGVS, p. 6). Gelet op de vaststelling dat u pas een half jaar na aankomst in de Europese Unie besloot asiel aan te vragen dienen er ernstige vragen te worden gesteld betreffende uw nood aan internationale bescherming.

Ten derde doen meerdere van de door u voorgelegde documenten verder afbreuk aan de door u ingeroepen vrees voor vervolging door de Indiase autoriteiten. Het paspoort toont immers aan dat u in 2015 zonder problemen het land kon uitreizen en dat u ook in 2014 als moslima op reis kon gaan naar Saudi-Arabië. In het gehoor op het CGVS gaf u overigens aan dat u Saudi-Arabië al eerder had bezocht met uw familie en dat u ook al eens in Pakistan was geweest om verwanten te ontmoeten (gehoorverslag CGVS, p. 4). Deze probleemloze reizen naar het buitenland tasten uw beweerde vrees voor vervolging door de Indiase overheid reeds in ernstige mate aan. Daarnaast tonen ook andere door u voorgelegde documenten aan dat u in India een normaal leven kon leiden. Zo blijkt uit uw universitaire documenten, uw curriculum vitae, uw adres- en eigendomsbewijzen, uw foto's en uw eigen verklaringen dat u in India verschillende belangrijke diploma's hebt behaald, u er prominente functies hebt bekleed in de onderwijssector en u er tot op heden eigenaar bent van meerdere woningen (groene map; gehoorverslag CGVS, p. 7, 10, 11, 17, 27). Deze vaststellingen die betrekking hebben op uw dagelijks leven doen andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees voor vervolging door de overheid van uw land van herkomst.

Ten vierde stelt het Commissariaat-generaal vast dat u er niet in geslaagd bent de door u aangehaalde feiten aannemelijk te maken, zoals zal blijken uit wat volgt. Deze vaststelling doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees.

De door u aangehaalde "pesterijen" aan de universiteit (gehoorverslag CGVS, p. 20), met name het feit dat men uw mark sheet een tijdlang verloren zou zijn geweest, kan bezwaarlijk als een daad van vervolging aanzien worden. In de e-mail van uw echtgenoot van 3/11/2014 staat overigens te lezen dat de studieresultaten aan deze universiteit in het algemeen niet goed werden bijgehouden (zie groene map). Het Commissariaat-generaal besluit dan ook dat het door u aangehaalde feit een louter administratief probleem betreft en dat er in dit geval geen sprake is van een daad van vervolging die u specifiek zou viseren.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u de beweerde telefonische doodsb bedreiging niet staakt met documenten. U verklaarde dat uw echtgenoot na deze oproep een brief zou hebben geschreven naar de inspecteur-generaal van de politie (gehoorverslag CGVS, p. 17; brief in groene map). Deze brief kan hooguit aantonen dat u contact hebt opgenomen met de politie, maar slaagt er niet in het door u aangehaalde feit te staven. Zelfs indien er enig geloof mag worden gehecht aan de door u aangehaalde telefoonoproep, merkt het Commissariaat-generaal op dat u geen adequate bescherming hebt gezocht bij de lokale autoriteiten. Zoals ook later na het incident in 2015 (cf. infra) zou uw man zich immers meteen tot de hoogste officier van de politie hebben gericht, in plaats van in eerste instantie naar het lokale politiekantoor te stappen om een klacht of First Information Report in te dienen.

Het Commissariaat-generaal dient te besluiten dat u geen documenten voorlegt die het door u beschreven incident staven en dat u de lokale beschermingsmogelijkheden hoe dan ook niet hebt uitgeput.

Uw verklaringen over de beweerde fysieke aanval op u en uw echtgenoot in 2011 (gehoorverslag CGVS, p. 17) staat u onvoldoende. Het vastgestelde gebrek aan overtuigende documenten tast de geloofwaardigheid van het door u aangehaalde incident opnieuw aan. Het voorgelegde medisch attest kan hooguit aantonen dat uw echtgenoot in 2011 geblesseerd raakte aan de knie, maar biedt geen uitsluitsel over de omstandigheden waarin hij deze blessure heeft opgelopen. De vermelding van de naam van uw beweerde belager op dit attest met de voorafgaande opmerking "naar verluidt een aanval door" ("alleged assault by") heeft geen enkele bewijswaarde, daar een medisch attest niet bij machte is uitspraak te doen over de oorzaak van een specifiek letsel. U legde geen documenten van politie of rechtbank voor om deze beweerde aanval te staven.

Ook het beweerde eigendomsdispuut tussen uw Britse echtgenoot en zijn familie in India wordt niet gestaafd met documenten. Hoe dan ook duiden uw verklaringen en de voorgelegde e-mails niet op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. U haalde zelf geen concrete vervolgingsfeiten aan die verband houden met dit conflict. In de e-mail van uw echtgenoot van 22/4/2012 staat slechts te lezen dat I.I.B. een eigendomsconflict met zijn familie heeft, maar dat hij hiervoor naar het Civil Court for Property settlements is gestapt. In deze e-mail is er geen sprake van een ontneming van de toegang tot rechtsmiddelen of van een onevenredige of discriminerende behandeling door de rechtbank in kwestie.

De door u aangehaalde valse beschuldiging en arrestatie in Bardoli in 2012 staat u met geen enkel doorslaggevend document. U legde slechts een kopie van een krantenartikel voor, waarin de krant in kwestie excuses zou hebben aangeboden (gehoorverslag CGVS, p. 14). Gelet op het gekopieerde karakter heeft dit document reeds amper bewijswaarde. Rekening houdend met de vele procedures die u zou hebben doorlopen, met name met een klacht, aanhouding, opsluiting en vrijlating op borg is het niet geloofwaardig dat u dit beweerde incident met geen enkel ander document zou kunnen staven. Hoe dan ook stelt het Commissariaat-generaal vast dat uw verklaringen niet wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw aanhouding het gevolg zou zijn geweest van een concreet conflict met buurvrouwen en -kinderen (gehoorverslag CGVS, p. 14, 15). Voorts gaf u zelf aan dat u reeds na een nacht zou zijn vrijgelaten op borg en dat de rechters u zouden hebben verteld dat u een zaak kon aanspannen bij het High Court indien u meende dat u niet goed werd behandeld door de politie (gehoorverslag CGVS, p. 12). Het is niet aannemelijk dat u niet zou zijn ingegaan op deze mogelijkheid tot beroep omdat u op dat moment gefolterd werd door mensen van BJP en diende te vluchten. Eerder in het gehoor gaf u immers aan dat u in 2011 naar Bardoli was verhuisd en er tot uw vertrek in december 2015 had gewoon. Gelet op wat voorafgaat kan het Commissariaat-generaal geen geloof hechten aan de door u ingeroepen vrees op basis van het incident in 2012.

Het Commissariaat-generaal stelt vast dat u ook de beweerde gebeurtenissen tijdens een speech op het podium niet aannemelijk hebt gemaakt, gelet op het feit dat u geen enkel document ter staving van dit incident hebt voorgelegd. Bovendien gaf u zelf aan dat de politieagenten tussenbeide zouden zijn gekomen van zodra men met stenen naar u gooide. Deze agenten zouden belet hebben dat u gewond raakte, zouden zelf wel geraakt zijn door de stenen en zouden u gevraagd hebben of u ok was (gehoorverslag CGVS, p. 24). Deze verklaringen bevestigen dan ook dat u hoe dan ook kon rekenen op de nodige bescherming van de ordediensten.

De door u aangehaalde brandstichting van uw brommer staat u andermaal niet met documenten. Het Commissariaat-generaal merkt bovendien op dat de door u aangehalde schade hoe dan ook niet zou duiden op een individuele vrees voor vervolging. Dat deze brommer door leden van de BJP in brand zou zijn gestoken is immers een blote bewering die op geen enkele manier wordt gestaafd. Hetzelfde dient gezegd over de door u aangehaalde geplande brandstichting in het huis van uw ouders in Bangalore, die via bemiddeling vermeden zou zijn geweest.

De door u aangehaalde poging tot vergiftiging staaft u evenmin met documenten. Dit gebrek aan documenten tast de geloofwaardigheid van dit aangehaalde feit in ernstige mate aan. In het gehoor op het CGVS verklaarde u bovendien enkel dat u dacht dat u was vergiftigd omdat u en uw man "heel ziek waren geworden" (gehoorverslag CGVS, p. 25). U voegde toe dat u beide wist te genezen nadat u even niet had gegeten (gehoorverslag CGVS, p. 25). Dat deze ziekte te wijten zou zijn aan een poging tot vergiftiging is andermaal een loze bewering die u noch met gedetailleerde verklaringen, noch met de nodige bewijsstukken ondersteunt.

Het Commissariaat-generaal merkt voorts op dat u het vermeende aanbod van rundsvlees door de neef van uw echtgenoot niet aannemelijk hebt gemaakt. Uw bewering dat deze neef een van zijn producten uit de slagerij zou hebben aangeboden met het idee om zo de politie te informeren en u te laten arresteren staat u immers niet met de nodige documenten.

Daar u geen enkel bewijsstuk voorlegt om deze beweerde samenzwering aan te tonen, kan het Commissariaat-generaal opnieuw geen geloof hechten aan dit door u aangehaalde feit.

Ook de door u aangehaalde voorvallen in december 2015 duiden niet op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Het is niet plausibel dat men u in het stemkantoor probeerde te "verhinderen" om te stemmen (gehoorverslag CGVS, 18), daar uit uw verklaringen blijkt dat het om een louter administratief probleem ging, dat bovendien meteen werd rechtgezet door de aanwezige verkiezingscommissie (gehoorverslag CGVS, p. 18).

Het is evenmin geloofwaardig dat u zou zijn "aangevallen" in dit stemkantoor (gehoorverslag CGVS, p. 15, 16). U legt immers geen documenten voor die het aangehaalde voorval kunnen staven. Het voorgelegde "verzoek om actie te ondernemen" (gehoorverslag CGVS, p. 16) kan hoogstens aantonen dat u een brief zou hebben geschreven naar de inspecteur-generaal, maar is niet bij machte de door u aangehaalde feiten te staven. Het is hoe dan ook bevreemdend vast te stellen dat u verklaarde dat u geen klacht zou hebben ingediend in het lokale politiekantoor, maar dat u zich meteen tot de hoogste autoriteit zou hebben gericht (gehoorverslag CGVS, p. 18). Deze verklaringen tonen aan dat u de lokale beschermingsmogelijkheden hoe dan ook niet zou hebben uitgeput. Het medisch attest van uw echtgenoot in het Verenigd Koninkrijk uit 2016 toont slechts aan dat I.I.B. bepaalde verhoogde bloedwaarden heeft, maar geeft geen enkele informatie over de medische voorgeschiedenis van uw echtgenoot. De foto van het gebroken been kan de aangehaalde aanval evenmin staven, daar uw gezicht niet te zien is op deze afbeelding. Zelfs indien een foto zou kunnen aantonen dat u op een bepaald moment een blessure aan uw been hebt opgelopen, zou deze geen zicht kunnen bieden op de omstandigheden waarin u geblesseerd zou zijn geraakt. De kopie van het krantenartikel heeft op zich amper bewijswaarde en slaagt er dan ook niet in de beoordeling van het door u aangehaalde feit te wijzigen. Gelet op het gebrek aan bewijskrachtige documenten kan er dan ook geen geloof gehecht worden aan de door u beschreven aanval in december 2015.

Het Commissariaat-generaal besluit dat ook dat ook het incident in het stemkantoor niet wijst op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Derhalve dient het Commissariaat-generaal nog te onderzoeken of u zich als alleenstaande vrouw in India kunt handhaven. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u inderdaad verwacht worden dat u zich na terugkeer opnieuw in een van de Indiase steden vestigt. In India behaalde u immers meerdere universitaire diploma's, hebt u reeds professionele ervaring opgedaan en bent u de eigenaar van verschillende woningen (cf. supra). Bovendien hebt u nog steeds contact met uw familie in Bangalore (gehoorverslag CGVS, p. 9). Het Commissariaat-generaal besluit dan ook dat niets u belet om zich opnieuw in uw land van herkomst te vestigen en in uw levensonderhoud te voorzien.

De overige door u voorgelegde documenten veranderen bovenstaande vaststellingen niet. De e-mail van uw echtgenoot met datum 18/9/2011, de letter of appreciation van de Aan Admi partij en de algemene e-mails aan politici tonen hooguit uw sociaal engagement in India aan, maar duiden niet op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. De reservatie van uw vluchten en uw vliegtickets tonen enkel uw reisroute naar en in Europa aan en worden niet betwist door het Commissariaat-generaal. De paspoortpagina's en de Persons of Indian Origin Card van uw echtgenoot kunnen slechts de identiteit van I.I.B. aantonen en zijn niet bij machte de beoordeling van uw dossier in positieve zin om te buigen. De door u voorgelegde foto's bevestigen enkel uw woonomstandigheden in India, uw sociale activiteiten en de politieke contacten van uw vader. De overige afbeeldingen en het krantenartikel houden geen verband met uw persoonlijke situatie.

De voorgelegde handgeschreven brief van 14 pagina's vermeldt in eerste instantie feiten die geen verband houden met uw specifieke situatie. De overige door u aangehaalde elementen wijzen dan weer niet op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Het probleem aan de universiteit en het eigendomsdispuut van uw echtgenoot werden reeds hierboven besproken. De overige zaken die in deze brief door u worden aangehaald – problemen op school en op het werk, een bezoek aan een psychiater in 1995 en het vermoeden dat men in datzelfde jaar een chip in uw lichaam zou hebben geplaatst –, hebt u dan weer noch op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), noch op het CGVS vermeld. In het licht van de voorgaande vaststellingen met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees, kan het Commissariaat-generaal evenmin geloof hechten aan deze toegevoegde elementen. De neergeschreven hypothesen over toekomstige problemen in India, ten slotte, zijn loze beweringen en worden niet gestaafd met overtuigende verklaringen en documenten, zoals hierboven reeds uitvoerig werd aangetoond. Het Commissariaat-generaal besluit dan ook dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in India.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 17 februari 2017 een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6/1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2, 4, 18 en 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij benadrukt dat haar identiteit, de neergelegde documenten en haar sociaal engagement niet betwist worden.

Dat zij één jaar voor haar vertrek is beginnen plannen, dat zij een toeristisch visum heeft aangevraagd en dat zij eenmaal toegekomen in Zweden een verblijfskaart heeft aangevraagd, is volgens haar *“niet contradictoir met haar vrees maar daarmee complementair: verzoekende partij is een geletterde vrouw die studeerde en activist was wat inhoudt dat zij gewoon was om meer dan de meesten georganiseerd te werk te gaan”*.

Het feit dat zij in Zweden pas na vijf maanden haar asielaanvraag indiende heeft, aldus verzoekster, *“geen uitstaans met enige geloofwaardigheid of het gebrek daaraan”*. Zij legt uit dat *“indien verzoekende partij een verblijfskaart had verkregen dan was zij niet met refoulement geconfronteerd geweest en was er geen onmiddellijke dwingende reden om asiel aan te vragen”*, dat *“de regularisatie van het verblijf is een nationale bescherming die eenzelfde effect sorteert als de internationale bescherming”* en dat *“deze nationale vorm van bescherming is niet minderwaardig en de aanvraag ervan sluit de vrees van verzoekende partij niet uit”*.

Verzoekster voert aan dat haar reizen geen betrekking hebben *“op het onderzoek van de verklaringen”*.

Zij stelt dat deze reizen naar moslimlanden (Pakistan en Saudi-Arabië) haar verklaringen ondersteunen, gezien in de informatie in het administratief dossier aangaande India *“het conflict tussen India en Pakistan over Jammu en Kashmir, een staat met een moslimmeerderheid en de grensconflicten”* beschreven wordt, waardoor *“de context van discriminatie als geëngageerde moslima die verzoekende partij aan den lijve ondervond door pesterijen en mishandeling door de overheid en de mensen van BJP (Bharatiya Janati Party)”* door de commissaris-generaal zelf gedocumenteerd wordt.

Verzoekster acht het absurd van een materieel bewijsstuk te verwachten van een telefoongesprek met bedreigingen. Zij stelt dat zij een klacht neerlegde bij de politie *“maar zonder resultaat”*. Zij wijst op de informatie in het administratief dossier over *“de gebrekkige werking van het lagere rechtsapparaat en de gewapende arm der wet ingevolge geïnstitutionaliseerde corruptie, de zwakke toepassing van de wet, het gebrek aan getrainde politie of het geweld of de afpersing door deze politie en de zekere straffeloosheid ervoor ten gevolge van de overbelasting van het juridisch systeem en de stroeve werking van klachtencommissies die door hun bestaan het probleem als reëel bevestigen”* en over *“het bestaan van drie miljoen NGO's die zich inzetten tegen het onrecht”*.

Zij meent dat voor het intern vluchtalternatief niet voldaan is aan de *“de voorwaarde van het doeltreffend juridisch systeem in de zin van artikel 48/5, § 2, al. 2 van voormelde Wet van 15 december 1980”* en dat de motivering in de bestreden beslissing over het intern vluchtalternatief *“impliciet maar zeker (aangeeft) dat zij overtuigd is van de hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen in hoofde van verzoekende partij”*.

Waar de bestreden beslissing stelt dat er geen stukken worden voorgelegd die *“de pesterijen, de telefonische doodsb bedreiging, de fysieke agressie op haar persoon, het eigendomsdispuut, de valse beschuldigingen en het activisme”* kunnen aantonen, stelt verzoekster dat documenten geen vereiste zijn om als vluchteling te worden erkend.

Zij benadrukt dat *“alle verklaringen van verzoekende partij (...) rijmen met de vaststellingen die verwerende partij maakte en neerpende in haar advies met betrekking tot veilige landen van herkomst aangaande India”* en dat de *“aanneمة van verwerende partij dat geen enkel feit bewezen is terwijl ze*

niet in strijd zijn met haar eigen advies is minder logisch of vanzelfsprekend en meer hypothetisch dan de verklaringen en houding van verzoekende partij die steun vinden in het advies”.

Volgens verzoekster wordt de motiveringsplicht geschonden.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing *“te hervormen of te vernietigen”*.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

2.4. Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

2.5. De bestreden beslissing bevat als titel en als conclusie de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Ter terechtzitting wordt door de verwerende partij bevestigd dat de asielaanvraag van verzoekster in overweging werd genomen, dat de asielaanvraag ten gronde beoordeeld werd. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen *in casu* besliste geen toepassing te maken van zijn bevoegdheid om een asielaanvraag ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst niet-inoverweging te nemen zoals voorzien bij artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet. De aangevoerde schending van artikel 57/6/1 is dan ook niet gegrond.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.6. Verzoekster stelt niet te kunnen terugkeren naar haar land van herkomst uit vrees voor problemen met de overheid en de BJP. De Raad hecht echter geen geloof aan het asielrelaas van verzoekster.

2.7. Uit verzoeksters eigen verklaringen en uit de door naar voorgelegde documenten blijkt immers dat zij in India een normaal leven kon leiden.

2.8. Zij legde universitaire documenten, haar *curriculum vitae*, adres- en eigendomsbewijzen en foto's neer die aantonen dat zij in India verschillende belangrijke diploma's heeft behaald, er prominente functies heeft bekleed in de onderwijssector en er tot op heden eigenaar is van meerdere woningen, wat zij ook bevestigde in haar verklaringen (gehoor, p. 7, 10-11, 17, 27).

2.9. Uit het voorgelegde paspoort blijkt voorts dat zij in 2015 het land kon uitreizen en dat zij in 2014 op reis ging naar Saudi-Arabië. Zij gaf zelf toe dat zij Saudi-Arabië ook al eerder had bezocht met haar familie *“om religieuze redenen”* en dat zij ook al eens in Pakistan was geweest om verwanten te ontmoeten (gehoor, p. 4). Dat verzoekster, na het ontstaan van haar beweerdde problemen, nog verschillende reizen naar het buitenland kon maken, zonder hierbij enige problemen met de overheid te kennen, toont aan dat zij niet in de negatieve belangstelling stond van haar autoriteiten laat staan vervolgd werd.

2.10. Ook verzoeksters spontane antwoorden over het UK-Delhi-visum in haar paspoort geven aan dat zij India niet ontvlucht is omwille van vluchtelingrechtelijke problemen, doch wel dat zij om migratieredenen een Schengenvisum via de Belgische ambassade bekam en naar Zweden trok. Zo stelde zij: *“Eigenlijk wilden mijn man en ik Europa via de weg bezoeken vanaf India, de 25 landen. (...) Om Europa te bezoeken, en dan te vestigen in Zweden met mijn echtgenoot, omdat hij van Zweden houdt, ik weet niet waarom, hij verkoos om zich te vestigen in Zweden.”* (gehoor, p. 4-5). Het door verzoekster voorgelegde e-mailverkeer tussen haar echtgenoot en een contactpersoon bij *“The Swedish Migration Board”* in januari 2015 maakt evenmin melding van enige problemen in India, doch wel van hun plannen om hun eigendommen in India te verkopen en zich in Zweden te vestigen en daar zaken te doen. De stelling in het verzoekschrift dat zij *“een geletterde vrouw (is) die studeerde en activist was wat inhoudt dat zij gewoon was om meer dan de meesten georganiseerd te werk te gaan”* neemt niet weg dat verzoekster om migratieredenen haar land verliet en hiervoor alle nodige administratieve, financiële stappen ondernam te meer ze bij haar aankomst in Zweden ook geen stappen heeft ondernomen om internationale bescherming aan te vragen.

2.11. Uit verzoeksters handelwijze blijkt immers dat ze pas in mei 2016, meer dan 5 maanden na haar aankomst in Zweden, asiel aanvraagde en dit enkel omdat ze ruzie had met haar man en hij haar, na zijn vertrek naar het Verenigd Koninkrijk, niet meer steunde (*“Mijn man voelde zich heel ziek, hij wilde terugkeren naar het VK, en ik kreeg mijn residence card niet om met hem te reizen, dan was er een probleem, we hadden ruzie, hij voelde zich heel ziek, ik zei ok, je kan naar Londen gaan om medische redenen, check-up, dat was makkelijker voor hem, om hem daar te laten behandelen, daarna, met de ruzie, werd ik boos, en dan ging ik naar het asieland, omdat hij weg was en ik geen inkomen had, nadat ik boos was geworden steunde hij me niet op dat moment, en ik kon niet terugkeren naar India.”*; gehoor, p. 6). Verzoekster heeft dan ook om verblijfsredenen asiel aangevraagd. De uitleg in het verzoekschrift dat *“indien verzoekende partij een verblijfskaart had verkregen dan was zij niet met refoulement geconfronteerd geweest en was er geen onmiddellijke dwingende reden om asiel aan te vragen”*, dat *“de regularisatie van het verblijf is een nationale bescherming die eenzelfde effect sorteert als de internationale bescherming”* en dat *“deze nationale vorm van bescherming is niet minderwaardig en de aanvraag ervan sluit de vrees van verzoekende partij niet uit”* kan slechts bevestigen dat verzoekster, een hoog opgeleide vrouw met financiële mogelijkheden, er zelf voor koos om geen internationale bescherming aan te vragen. Dat verzoekster op andere manieren een legaal verblijf in Zweden probeerde te bekomen en zij een verblijfskaart gelijkstelt aan een beschermingsstatus, doet hieraan geen afbreuk gezien verzoekster bewust koos voor procedures met andere doelstellingen dan de asielprocedure. Verzoekster beschikte immers kennelijk over informatiekanalen aangaande de Zweedse (vreemdelingen)wetgeving en haar echtgenoot had reeds contact gehad met de Zweedse migratiediensten. De Raad stelt dan ook vast dat verzoekster koos zich in Zweden te vestigen als zakenvrouw en pas na bijna een half jaar wanneer haar kansen hierop niet reëel bleken, asiel heeft aangevraagd. Een dergelijke houding is dan ook een indicatie dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relateert als dusdanig de ernst van de door haar geschetste vervolging.

2.12. Verder wijst de Raad er nog op dat verzoeksters verklaringen over de asielfeiten niet aannemelijk zijn gezien (i) de beweerdde pesterijen aan de universiteit, waarbij haar *‘mark sheet’* tijdelijk verloren ging, niet als een daad van vervolging aanzien kunnen worden, temeer gezien uit de door haar neergelegde e-mail van haar echtgenoot blijkt dat studieresultaten van deze universiteit in het algemeen niet goed werden bijgehouden; (ii) verzoekster voor de beweerdde telefonische bedreiging geen adequate bescherming heeft gezocht en dit daargelaten of zij hiervoor de lokale of hogere autoriteiten aansprak; (iii) verzoekster geen concrete vervolgingsfeiten aanhaalde die verband zouden houden met het dispuut tussen haar echtgenoot en zijn familie en dat in de e-mail van haar echtgenoot dienaangaande geen sprake is van een ontneming van de toegang tot rechtsmiddelen of van een onevenredige of discriminerende behandeling door de rechtbank in kwestie; (iii) aangaande de valse beschuldiging en arrestatie in Bardoli in 2012 de rechters haar zouden hebben verteld dat zij een zaak kon aanspannen

bij het High Court indien zij meende dat zij niet goed werd behandeld door de politie, wat zij evenwel heeft nagelaten (gehoor, p. 12); (iv) verzoekster zelf toegaf dat de politieagenten tussenbeide zouden zijn gekomen van zodra men met stenen naar haar gooide tijdens de beweerde speech op het podium (gehoor, p. 24); (v) verzoekster geen aanwijzingen heeft dat de beweerde brandstichting van haar brommer door leden van de BJP zou zijn gebeurd; (vi) verzoeksters beweringen aangaande de poging tot vergiftiging louter vermoedens en hypothesen die zijn getrokken na een korte indigestie (gehoor, p. 25); (vii) haar stelling dat men haar in het stemkantoor probeerde te verhinderen om te stemmen (gehoor, 18) niet strookt met haar verklaringen dat het een louter administratief probleem was dat meteen werd rechtgezet door de aanwezige verkiezingscommissie (gehoor, p. 18); (viii) nog daargelaten of zij na de beweerde aanval in het stemkantoor geen klacht heeft ingediend in het lokale politiekantoor, maar zich enkel tot de hoogste autoriteit heeft gericht (gehoor, p. 15-16.), kan verzoekster niet aantonen enigszins ernstig verontrust te zijn geweest, noch dat ze effectieve bescherming zocht.

2.13. Ten slotte dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen bewijskrachtige stukken neerlegt van haar beweerde brief naar de inspecteur-generaal naar aanleiding van de telefonische bedreiging, van de fysieke aanval op haar en haar echtgenoot in 2011, van het eigendomsdispuut tussen haar echtgenoot en diens familie, van de klacht, aanhouding, opsluiting en vrijlating op borg naar aanleiding van de valse beschuldiging in Bardoli in 2012, van de speech op het podium in Bangalore, van de brandstichting van haar brommer, van de geplande brandstichting van het huis van haar ouders die door bemiddeling zou zijn voorkomen, van de poging tot vergiftiging, van (de samenzwering achter) het aanbod van rundsvlees van haar neef en van het voorval in het stemkantoor in 2015. De stelling in het verzoekschrift dat documenten geen vereiste zijn om als vluchteling te worden erkend, kan voorgaande vaststellingen niet wijzigen. De Raad benadrukt dat, indien redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat er bewijzen kunnen worden voorgelegd, op basis van zijn medewerkingsplicht verwacht wordt dat deze alle nodige inspanningen levert om deze bewijzen voor te leggen. *In casu* kon verzoekster geen bewijskrachtige stukken voorleggen van de door haar beweerde asielfeiten, terwijl zij wel talrijke andere documenten - zoals stukken over haar vluchtroute, werkverleden, eigendommen en sociaal engagement - bijbracht. Verzoekster onderneemt in haar verzoekschrift geen ernstige poging om het ontbreken van deze bewijzen te verklaren. Dit klemmt te meer nu verzoekster een vrouw is met maatschappelijk aanzien en een sociaal netwerk. Er kan dan ook verwacht worden dat een zakenvrouw die bekend is met administratie en organisatie, die internationaal reist en handel wil drijven, eventuele problemen in haar land genoegzaam kan aantonen en tevens kan aantonen hiervoor alle nodig stappen te hebben ondernomen in haar land om zich te beschermen.

2.14. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat *“alle verklaringen van verzoekende partij (...) rijmen met de vaststellingen die verwerende partij maakte en neerpende in haar advies met betrekking tot veilige landen van herkomst aangaande India”* - zoals de informatie in het administratief dossier over *“het conflict tussen India en Pakistan over Jammu en Kashmir, een staat met een moslimmeerderheid en de grensconflicten”*, over *“de gebrekkige werking van het lagere rechtsapparaat en de gewapende arm der wet ingevolge geïnstitutionaliseerde corruptie, de zwakke toepassing van de wet, het gebrek aan getrainde politie of het geweld of de afpersing door deze politie en de zekere straffeloosheid ervoor ten gevolge van de overbelasting van het juridisch systeem en de stroeve werking van klachtencommissies die door hun bestaan het probleem als reëel bevestigen”* en over *“het bestaan van drie miljoen NGO's die zich inzetten tegen het onrecht”* -, kan een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier - gelet op bovenstaande vaststellingen - in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.15. De argumenten in het verzoekschrift over het intern vluchtalternatief zijn niet dienstig, daar de bestreden beslissing hier *in casu* geen toepassing van maakt, doch enkel als overtoollig motief aangeeft dat verzoekster zich in India - haar land van herkomst - als alleenstaande vrouw zal kunnen handhaven gelet op haar profiel, haar opleidingsniveau, haar werkverleden en haar eigendommen en sociaal netwerk aldaar.

2.16. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2, 4, 18 en 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie betreft, benadrukt de Raad dat vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 5 juni 2001, nr. 96.142), wat in het verzoekschrift wordt nagelaten.

2.17. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.18. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat de artikelen 2 en 3 EVRM inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.19. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.20. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar India een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.21. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.22. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.23. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juli tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK